

[Henry Christensen.]

for kontraktansatte, og på hvilke områder der er særligt behov for en tjenestemandsansættelse. Men jeg ville gerne opkaste til en overvejelse, som må vedkomme alle i folketing og regering, når man skal nå frem til en endelig løsning på disse ting, at et af de forhold, som har skabt og vedblivende ville skabe mange vanskeligheder, er at opretholde forskellige ansættelsesformer til de samme stillinger. Det vil for begge kategorier være en kilde til utilfredshed. Det vil også give staten vanskeligheder, hvis den fortsætter med det. Derfor — og det vil jeg gerne slutte med at sige — har jeg stadig den opfattelse, at vi alle alvorligt bør deltage i en overvejelse af, hvordan man som udgang på de problemer, der skal arbejdes med her, kan finde frem til en afklaring, der fritager os for dette gnidningsmoment, som er til skade både for de ansatte og for staten som arbejdsgiver.

Niels Helveg Petersen: Hr. Morten Lange gjorde sig lystig over den vedtagelse på det radikale landsmøde, hvori man sagde, at senest i folketingsåret 1971-72 skulle der afholdes enten vejledende folkeafstemning eller folketingvalg om vort forhold til NATO. Jeg forstår ikke helt hr. Morten Langes munterhed. I denne vedtagelse ligger der, som vi ser det, to ting: for det første at disse sikkerhedspolitiske problemer skal forberedes meget grundigt, før befolkningen præsenteres for dem, og for det andet at det radikale venstre for sit vedkommende forpligter sig til at placere dette spørgsmål stærkt i den politiske diskussion. Jeg kan ikke se, at specielt hr. Morten Lange skulle kunne have særlig morskab af dette. Jeg skulle dog egentlig tro, at det var et synspunkt, hr. Morten Lange kunne dele.

Hr. Sigsgaard påpegede i sit indlæg en lang række af samfundets mangler. Jeg tror ikke, der er mange i salen, som er uenige med hr. Sigsgaard i, at dette samfund har mange mangler, og jeg kunne ligesom hr. Sigsgaard opremse en del af dem. Men det interessante spørgsmål for os og også for hr. Sigsgaard er: hvorledes vil vi bære os ad med at afhjælpe disse mangler? For de fleste af de partier, der har arbejdet i denne sal, har det været således, at man fandt, at disse fremskridt skulle vindes

inden for det parlamentariske systems rammer. Jeg har undertiden kunnet få en fornemmelse af, at man i hr. Sigsgaards parti havde den opfattelse, at et arbejde inden for parlamentets rammer for at udbedre disse mangler var unyttigt, at det ikke kunne lade sig gøre, og at det parlamentariske system var uanvendeligt hertil. Jeg mener, det kunne have en vis interesse at få belyst hr. Sigsgaards partis holdning til dette problem, som jeg synes må være et meget fundamentalt problem for hr. Sigsgaards parti, men som han slet ikke kom ind på.

Må jeg videre sige om de store problemer, som blev rejst, at det er det radikale venstres opfattelse, at vi i det kommende år kommer til at stå over for meget store udfordringer til vort politiske system i retning af et skabe en større grad af demokratisering i mange af samfundets led.

Til hr. Erik Kragh kan jeg kun sige, at hvis hr. Erik Kraghs synspunkter var regeringens, ville det radikale venstre ikke kunne deltage i regeringen.

Hr. Per Hækkerup gjorde nogle betragtninger over rentefaldet og sagde, at der ikke var noget at prale af; diskontoen var ganske vist nedsat med $\frac{1}{2}$ pct., men den blev forhøjet med en hel procent lige efter valgets udskrivelse. Det er rigtigt, hvad hr. Per Hækkerup her fremdrager, det skal jeg selvfølgelig ikke bestride. Men det afgørende, i hvert fald for nybyggeriet og for renten i nybyggeriet, er netop den effektive rente; det er obligationsrenten, som er faldet med over 1 pct. siden nytår. Det synes jeg i og for sig ikke, vi behøver at spille megen tid på, for det er vist åbenbart for alle, at sådan er det gået. Jeg forstår ikke, hvorfor man her vil drage diskontoens højde ind i billedet, for det har jo i hvert fald ikke noget at gøre med renten i nybyggeriet, og det er netop i nybyggeriet, den høje rente har skabt så store fordyrelser.

Så vil jeg til sidst sige, at det folketingsår, der nu er ved at være slut, vel har været et af de mest dramatiske i Danmarks politiske historie. Jeg synes ikke, det muntre indlæg, hr. Per Hækkerup havde her til sidst, og som satte hele tinget i godt humør, var nogen ringe afslutning på dette folketingsår.